1892

I. ÉVFOLYAM 1891 — 10. SZÁM. — NAGYVÁRAD, JUNIUS 7.

BACOLY.

FELELŐS SZERKESZTŐ ÉS KIADÓ-TULAJDONOS:
LOVASSY ANDOR.
SZERKESZTŐSÉGI IRODA ÉS KIADÓHIVATAL:
NAGYVÁRAD, URI-UTCZA 5. SZÁM.
LANG JÓZSEF KÖNYVNYOMDÁJA.

Megjelenik vasárnaponként.

ELŐFIZETÉSI ÁRA:

Egész évre	8 frt
Fél évre	4 «
Negyedévre	2 «

Egyes szám ára 16 kr.

FEGYVERRE!

Fegyverre hős, bátor ifjak!
Itt a mester: Benedek;
Megtanit ő, hogy kell védni
Fejet, fület, feneket.
Csengjen hát a csengő aczél;
Gyáva módra meg ne fuss!
Nézz bátran a más szemébe,
Tusra legyen dupla tus.
Pufogjon a kesztyű, plasztron;
Villanjon a prím és tercz;
Mutassa meg minden legény,
Kiben van kurázsi s mersz!
Csak azután tanitsa meg
Nektek azt is Benedek,
Hogy ok nélkül ne legyetek
Gyilkos, fenegyerekek.

BAGOLY.

NAGY IDŐK, NAGY EMBEREK!

XI.

PLATHY JÓZSEF.

Mottó: Kicsi a bors, de erős!

Ki ne ismerné és ki ne szeretné?

Nem árt ő a légynek se és egyforma jó mindenkihez.

Feje az oroszlánhoz hasonlit, termete a cserebogárhoz; szive pedig olyan, mint a galambé.

Különös, nem mindennapi ember Plathy József.

Korát tekintve öreg, kedélyére nézve fiatal és arcza örökké ragyog, örökké mosolyog, mint a hajnali csillag.

Tele van rajongással, idealizmussal. Lelkesül a művészetekért: a festészet és szinészet benne hatalmas pártfogóra talál.

Pásztóról szakadt ide mi hozzánk Biharmegyébe; egész más természete, egész más vérmérséklete van neki, mint nekünk; de azért jól esik látni, jól esik élvezni füszeres mondásait, melyek bármily furcsák és hihetetlenek, mégis élvezhetők, mert jóizüek és szellemesek.

A lapos alföld síma legényei csodálkozva hallgatják a pásztói lovagvár rejtelmeit; a felvonó hidat, az arany sarkon forgó kapukat, melyeket hétfejü sárkányok őriznek; a beláthatlan nagyságu termeket és szédülve gondolnak a mélységes sánczok, az iszonyú hóhér-bástyák borzalmas mélységére.

A piktorok és szoba festők epekedve tekintenek a Plathy József mutatóujára, mert ő maga, saját kezüleg festi tele a kastély falait gyönyörűséges freskókkal; sőt a magyar Rubens, az ártándi istállóra is oda pingálta Árpád apánkat, mikor derékon ragadja a Grachusok mamáját.

Télen a pásztói kandalló mellett hevül és nyáron a Félix fürdő vizében lubiczkol.

A zöld pázsitra kifesziti széles kiterjedésü napernyőjét, fejébe nyomja a turbánt és ugy olvassa az erkölcs nemesitő könyveket; többek közt a *„Tintacseppeket“* is.

Ugy ül ott napbarnitott arczával, villogó, tüzes tekintetével, mint Abdul Kerim pasa a Márvány tenger partján.

Néha-néha kedve támad és diszebédeket rendez a szinészeknek.

Meghija a primadonnákat, elsőrendü szinésznőket, kedélyes anyákat, kedélytelen apákat, a kórust, sőt még a sugót is, személyválogatás nélkül.

Franczia étlapokat nyomtattat, franczia szakácscsal főzet és franczia pezsgővel itatja le a szomjas Coriolanokat és Gara Máriákat.

Mindenkihez van egy pár nyájas szava és mindenkinek ajándékoz valami értékes ékszert.

Irigyei azonban ráfogták, hogy egy időben franczia pezsgő helyett brausepulvert adott a müvész társaságnak és arany karperecz helyett réz karmantyut csatolt a drámai szende csuklójára; ki akkor tudta meg, hogy a drága emlék tiszta az aranytól, midőn be akarta csapni zálogba és semmit sem adtak a czifra smukkra.

Jaj, de az ilyenért nem Plathy József bátyánk a hibás, hanem az ékszerésze: Polacsek, a ki nagyon is vékonyan futtatva dolgozik neki és elég bátor megesküdni bármire, hogy: echt von gold!

Érdekes nézni azt a jelenetet, mikor a fabódéból költöznek a fecskék és a vasuti búcsuzásnál megjelenik az öreg Maecenás.

Egyik kezében hatalmas czukor csomagot, másik kezében óriás virágcsokrot tart és ezt az útravalót reszkető kézzel nyujtja át a primadonnának, mondván: ime elhoztam czukrászom prózáját és kertészem poezisét.

Mikor azután a vonat fütyölve kirobog a pályaházból, Plathy József bátyánk szemeit megdörzsöli és búsúl a vándormadarak után.

Unja ő magát ebben az egyhangu, keserves városban, a hol semmi szépért semmi, magasztosért nem lehet lelkesülni.

Menekül a Körös partjáról és repül fel a hegyek közzé, Pásztóra.

Ott muzsikál, fest; sőt néha vadászik is.

Mint ő elbeszélte, egy időben nagyon elszaporodtak a felvidéken a nyulak, de őszi szántás után két öles, magas hó esvén, nagy szükségbe is jutottak a kis tapsifülesek; mert hó boritotta a fiatal fákat és a megfagyott káposzta torzsákat,

Ólmos idő lévén, a hó teteje megfagyott s a kiéhezett, elkényszeredett bokorugrók, busan cziczáztak

1892.

PLATHY JÓZSEF.

a jégpánczél felett és éhgyomorra egymás füleit rágták le.

Azonban a pajkos kis állatok észhez kaptak és egy sötét éjszaka ellátogattak a pásztói tanya tájékára.

A két öles hó épen a szénás csűr ablakáig ért, mely tele volt finom, illatos sarjuval.

A vakmerő vadak egymás után ugráltak be az ablakon és miután *kiettek maguk alól a szénát,* nem tudtak visszaugrálni a magas ablakon.

Az ispán meghallotta a szokatlan zajt, a rémes makogást és beszaladt a kastélyba, kétségbeesetten kiabálva, hogy: Nagyságos uram, tele van nyúllal a szénás csűr.

Plathy József bátyánk se volt rest, előkapta kitünő fegyverét, belépett a széna magazinba és az ispánnal kettősben agyonpuffantottak *„mintegy négyezer darab nyúlat“.*

De azért ne higyje senki, hogy Pásztó örökös ura nyereségvágyból vitte véghez ezt a tömeges gyilkolást, óh nem: oda ajándékozta ő azt a temérdek nyúlbőrt a zsidó hitközségnek és a becsületes izraeliták egy takaros zsinagógát épitettek annak az árából.

Szereti a fiatalságot is. Ő szokta felfedezni a nagyváradi lángelméket és már nem egy festékkavaró jutott az ő biztatása és segélyezése folytán Párisba.

De nemcsak intelligens emberekkel szemben, finom és tapintatos; hanem szelid modoráért, jó bánásmódjáért szeretik őt még a cselédjei is.

Nem zsarnoka ő környezetének, hanem gondos, jóltevője; mégha haragszik sem boszúl.

Egy időben dühbe jött valamiért az inasára és elbocsátotta a szolgálatból, azonban veres tintával irt kacskaringós betükkel a következő bizonyitványt állitotta ki az illetőnek.

Hiteles bizonyitvány.

Én alólirott ezennel igazolom s ha kell hit alatt is vallom, hogy Köblös Jancsi nevű férfiu, nálam kerek három esztendeig, mint inas szolgált; ezen idő alatt magát nagyszerüen viselte: gondolatomat kitalálta, álmaimat megfejtette és czipőmet olyan fényesre vikszolta, mint a kárbunkulus. Azt is állitom, hogy nevezett egyén mig nálam lakott semmit el nem lopott; a pinczét pedig kerülte, mint az ördög a tömjén füstöt; mivel annak az ajtaja be volt zárva.

Erre a bizonyitványra azután nyomott egy olyan hatalmas, függő pecsétet, akár csak az arany bullára.

Egy szó, mint száz, mindenkinek javát akarja mindenkinek hasznára óhajt lenni.

A Félix-fürdőben üdülő tót asszonyok is rokonszenvvel, bizalommal néznek a *„kis nagyságos úrra“*, a ki pamella kalapban, neki gyürkőzve, sajátkezüleg süti rostélyán a rostélyost.

Egy csabai asszony megkérdezte Plathy Józsefet, hogy miféle hús az a mi ott serczeg?

Az öreg ur ránczba szedte szemöldökét és recsegő ropogó hangon felelte, hogy: ez bizony galambom nilusi krokodélus pecsenye.

Elszörnyüködött a fürdő közönség és még nagyobb ámulattal tekintettek Pásztó rejtélyes urára.

Hej Pásztó, Pásztó; mennyi mükincs is van ott elrejtve a kiváncsiak szeme elől!

Fantasztikus, romantikus olajfestményei a kis piktornak.

Egyik csataképen állitólag hét ezer alak van! Az óriás vásznat, meszelővel festette, népesitette meg Plathy József és korcsolyával szaladt egyik szegletből a másikba.

Ez a remekmű azt a jelenetet ábrázolja, midőn Napoleon megütközik Atillával a kőnigraetzi csatatéren.

A franczia ágyuk füstjében ott repkednek a szittya nyilvesszők és a sistergő bombákat, mint sült krumplit kapkodják az aczél marku hunok.

Mindenesetre üdvös dolog lenne, ha Nagyvárad városa, az állandó szinház falfestményeire nézve is kikérné a *Plathy* József tanácsát, a ki szakértő az ilyen dolgokban; hanem jó lesz sietni, mert a *„kis nagyságos ur“* egy contra expeditiót szervez Zichy Jenő ellen és az ősszel ázsiai utra kél, felkutatni a magyarok ősi hazáját, visz magával egy geológust: a *„fakó titkárt“*; egy ethnographus muzsikust: *Pócsi* Laczit, egy festőt: *Etsedy* Bertikét és egy irót: *Adorján* Cármint.

Az ég vezérelje őket hazafias, missió-utjokban!

Éljen a haza!

Izé.

Régi dolgok.

I.

Curtius, a bátor, deli hős,
Öregségére lett házas, illetve nős;
Feleségül vette a szép Veturiát,
Ezt a kigyó nyelvű furiát.
A vitéz férj; a ki nem félt soha,
Nejétől reszketett az ostoba;
Sőt azt se bánta, ha bajtársi a hölgyet
Ölelgették, mint folyondár a tölgyet.
S midőn leszált házára a gólya,
A kis porontyot megnézte apróra
És felkiáltott: e fiúé a jus!
Mert az én vérem ő; szakasztott Curtius.

II.

Pikrates elment Spártába;
Ott bele szeretett Márthába;
A szép leányt nem akarta hagyni pártába,
Hanem beintette őt a csárdába;
Ott derékon szorítva Márthát,
Földhöz vágta fejéről a pártát
És nem soká tudta egész Spárta,
Hogy Pikratesné lett Mártha.

Izéus.

Ujdonságok.

— **Személyi hir.** *Gömbölyü* Júdik zöldség- és liba nagykereskedő, a heti vásárra körünkbe érkezett és a kis piaczon szált le.

— **Névváltoztatás.** Mint örömmel értesülünk, a vármegye népszerü házfelügyelője *Mayer* Antal, nevét *Szarka* Antalra változtatta. Üdvözöljük a lelkes hazafit és az államositás alkalmával ajánljuk a belügyminiszter úr figyelmébe.

— **A püspök fürdőben** fúrnak.

— **Elveszett tárcza.** Egyik helybeli lap üres tárczája elveszett; a ki megtalálja tartsa meg.

— **Szobrászat.** Mint értesülünk Etsedy Albert ezermester, a szobor csinálásban gyakorolja magát és szorgalommal gyüjti az Ágnes üvegekről leszedett ólmot; állitólag azért, hogy a *«fürdő Vénust»* Csicsónét megörökitse.

— **Beküldetett.** Szigeti *Benedek* Gyula ur, Magyarország leghirnevesebb vivómestere, vivási tanfolyamot nyit. Kelt Nagyváradon, 1891. évi junius hó 4-én *Gyalókay* Sándor mk Magyarország leghírnevesebb királyi táblai jegyzője.

— **Időjárás.** Meleg van.

Sport.

(Lótenyésztésünk érdekében.)

Hipp, hopp, Galopp!

Fényes siker, kitünő eredmény!

Mindenütt csak a magyar lovak dicsőségét olvassuk.

Legutóbb Nagy-Szalontán volt a nagy diadal, sajnos, hogy nem zengnek róla a sport-lapok.

Zengünk mi és megörökitjük az esetet, ugy a mint megesett.

Mult hó 24-én ünnepi diszt öltött Nagy-Szalonta város, mert erre a napra tüzte ki a *„Gazda-kör“* a cseléd-dijazással egybekötött lófuttatást.

A házak tetején erényes szolgálók kötőjével ékesitett lófarkos lobogók lengedeztek. A kegyes életü szakácsnék, dajkák és szobaleányok illő módon megmosakodtak e napra; az öreg szürkét a sánta pejkót és a köhögős sárga csikókat kifogták az eke mellől és jóindulatulag megvakarták; bojtorjános sörényükbe pántlikát fontak a hölgyek.

Egy szóval nagy volt az előkészület az erénydijra és a lófuttatásra.

Szemes Péter ur szolgálója Pufók Julcsa is nagyban lelkesedett, azonban hiba történt; mert a derék leányzónak súrolás közben megbicsaklott ártatlan bokája.

Sirva ment dr. Balogh Elekhez a szakosztályi elnökhöz és ily szavakra fakadt:

Tekintetes ur! Kirem szeretettel, húzza helyre kimarjult forgómat; mert ilyen állapotban nem tudok részt venni a *futtatáson.*

A pipi piros doktor, a «szombatosok nagymestere» homlokát összeránczolta, száját lebigygyeszté és pedrővel dúsan bekent bajuszát mozgatva, igy szólt: Juliska! ön kegyed téved: külön van az erény-dij és külön a lóverseny.

A mán más, sikoltott fel örömtelve Pufók Julcsa és megnyúgodva tért haza pihenni.

Felviradt végre a dicső nap.

Megjelent ünnepi diszben az elnök Lovassy Ferencz s lelkesitő beszédet intézett a közönséghez és a paripákhoz. A beszéd hatása nagy volt; mert könnyezett, sirt, zokogott, köhögött és rugkapált az egész gyülekezet.

Megérkezett ezalatt a biráló bizottság is teljes teli számmal.

Legelébb is a hü cselédeket birálták sorba.

Felolvasták a stömpölyös bizonyitványokat; ime belőlük egy pár.

Bizonylat.

Alólirott hit alatt vallom, hogy Borzos Zsuzsi nevü cselédem Szent György napkor mult három esztendeje hozzám szegődött, hűségesen ellát minden szükségletemben; gyúr, dagaszt, szitál, súrol, sepreget és mos, szóval hasznát veszem, mert a hátam is nyomkodja néha, ha fáj.

Tisztelettel:

Kálmándi Mihály.

—

Én pedig azt mondom, hogy az én hetesem az első, a Sándorka utódja; mert az tud fejni, csizmát puczulni, kefélni; sőt a stemplit is lenyalja, ha ugy kivánja a sorja; de legfőbb érdeme, hogy ő fényesiti már nehány év óta a *„Nagy-Szalonta“* és vidéke szerkesztőségének csittegő-csattogó ollóját.

Mindezeket bizonyitom is ám,

Csorvásy Isvány.

*

A *„hüség-verseny“* eredménye az lett, hogy az első dijat nem adták oda; mert nem akadt rá érdemes pályázó, a második jutalmat canterben vitte el a hordó termetü Pozsár Dávid szolgálója, a sovány Axentie Ilána, kinek legnagyobb erényéül rótták fel, hogy poczakos gazdáját betegségében is kitartóan forgatta, emelte.

Azután a lovak mérkőzése kezdődött.

Türelmetlenül horkoltak a rokkant nyergesek és figyelmesen füleltek az elnöki mutató ujra.

Végre intett *Lovassy* Jupiter és neki rugaszkodtak, vágtatva veszettül, a vidám kanczák és a búbánatos mének.

Hatalmas iramban indult neki a nagy utnak *Balogh* Mihály *„Görcsös“* nevü paripája; de nyomában köhögött a *Szemes* Mihály pej lova a *„Rántás“*; nem sokkal utánna a *Balog* Sándor *„Sutyi“*-ja sántikált, de elébe rohant a *Jámbor* János *„Mérges“*-se, melyet *Boncos* Mihály *„Árvája“* szoritott.

Azonban baj történt; mert a kiéhezett *„Rántást“* elővette a honvágy és eszeveszettül neki rugaszkodva kitört; egyenesen a csonka toronynak tartott és bár jockéja megfékezte, mégis kifogásolták.

Első lett a telivér Balog faj, a *„Görcsös“*: ennek nyujtá át az elnök a császári és királyi körrrrrmöczi aranyat és Lovassy tenyerével megveregetvén a győztes fekete paripa marját, dicséretteI halmozta el a tizennyolcz éves csikót.

A paripa nem szólt a beszédre semmit, csak fejét lecsüggesztve, szapora tempóban köhögött és bőre felkuhadt azon a helyen, a hol érinté az elnöki tenyér.

A *„Sutyi“* gazdája követelte a második dijat, de bizony nem kapott semmit; mert hát mai világban: *„az urak eltapodják a szeginy embert,“*

Nade lesz még választás — mondá — felpattanva a lóra és lihegő kebellel száguldott a *„negyvennyolczas kör“* ajtaja elé, átkozva a kormánypárti paripákat.

Igy történt az eset!

Igazán örülünk rajta; mert látjuk, hogy félvér cselédek és telivér paripák tenyésztését elő akarja mozditani a nagyszalontai *„Gazda kör.“*

Helyes!

Magyar ember alá való a ló.

Előre! Aló!

NAGYVÁRAD ÉJJEL.

(Szapora Ferencz és Lassu Mátyás nyájaskodásai.)

Megájjik, mert tüstint fütyölök; de ni hiszen megint az tekéntetes ur lipked itt a tromonádon; hát hova tetszik erre menni?

Hogyek? Hogyek, hát za gyek. Nem karok gyon késre mradni; mert sok czut ber van alágon és krabolnak.

Ugyan instálom ne légyen már olyan nyulszivű, hát az erélyes rendőrség mire való? nem-é arra, hogy őrizze a pógárságot?

Naszen szépen zik; zir van nyi betris és gyilság; az embr lete sem biztos maj lágba.

Jaj kirem az tekéntetes urat, ugy látom nem olvassa az ujságokat és azt se tudja, hogy a vaskezü Rínylér ur a főkapitány, a kit még a püspök ur ő felsige is megdicsért; pedig lutránus.

Halltam, olstam, gazán furcs eset. A főpitány toljoknak nézte aspök csédjeit s a kretész lényeket, kik rággal diszték a rezdenczát, flön csipte és tönbe csutta. Furcsa set; gazán nacsősig; lehet le mit csekedni.

Hát bizony az úgy törtint; de már megesett.

Brátom, brátom! gyen, gylázat az jen!

Jóczkát!

ÉDESSÉGEK.

— Feltálalja Rusz Károly. —

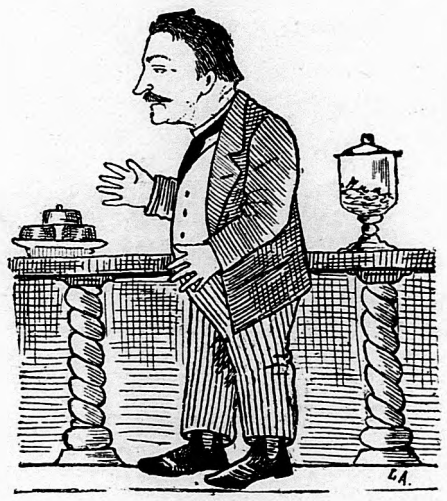

Jesszusom!

Tüsz folt!

Komolyan mondom instálom, tűsz folt!

Kityuladt a püspök ő natyméltóságának a firágháza.

Jesszusom! mintig asz előkelőknek esik paja.

Horribil!

Olyan sziftopogást kaptam a konkatástól, hogy röktön elejtettem a Topos-tortát.

Futottam is azonnal a tűszoltókhoz, hogy vityék a viszipuskát.

Ikaszán montom makam is tűszbe jöttem, petig csak néha vatyok *„önkéntes tűszoltó.“*

Jaj uty iszgatott esz a tolog; szerettem volna locsolni, de hát mit tetyek; a czukrászta viszipuskája elromlott.

Szerencsére natyobb paj nem történt; mék a virákoknak sem lett semmi hipája.

Virákok! Virákok! Csalfa szép leányok!

Eszempe jut asz én ifjusákom.

Jujj! de pajjkoss is voltam én hajtanában.

Akkor pennem volt a tűsz; eszer vizipuska sem tudta volna eloltani asz én szivem lánkját.

Nálam fakadt asz előkelő szerelem forrása; én, a Rusz vóltam asz a piszonyos kis Ámor, a titkos lefélhortó, és makam is hefültem, lánkoltam, mint ety ékő üveghász.

Már ennek véke, fucscs!

Örekszem — instálom — örekszem, nem merek pele vákni a hászassákba; félek a hászi parátoktól; a Farrkassoktól; Isszidorrtól is, Ötöntől is; mék elcsapnák keszemről asz asszonyt.

Oh merszi! Nem kérek pelőle.

Tetye a ki akarja! haszasodjék példáúl Netyő, ő sokkal erőteljesebb, de én tyenke, itegess vatyok.

Jesszusom! de mennyit is tracscsolok; petig mindjárt jön a kréfin.

Pardon!

Sietek.

Merszi, bien!

Üssük el!

A SZINKÖRBŐL.

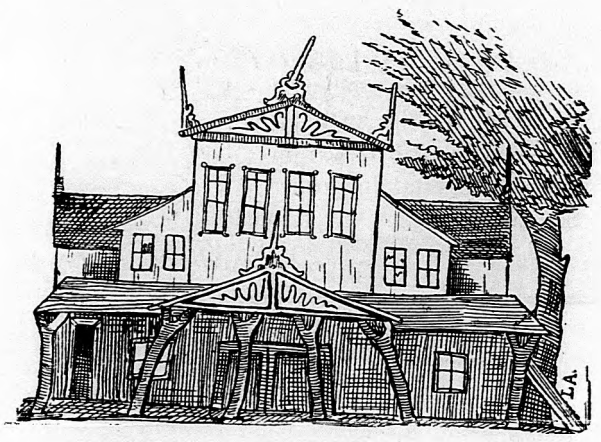

Kinrimek.

Zokog bába, ács, kovács,
Hol maradt a nagy Kovács?
Ha itt is van Szakács Bandi,
Asszony reá már nem kandi.
Julcsa tésztát sírva gyúr,
Hogy nincs itt Szentgyörgyi úr.
Ha eljött is Gusztáv Szepes,
Cselédlány sziv egyse repes.
Ha látunk is Szász Iván fit,
Nem pótolhat száz Ivánfit.
Nem szép most már Somló Sándor;
Elhízott, mint egy vén kántor.
Laczi bácsi hordót nagyit,
Szünidőre várja Szatyit,
Bár vendége Nyilas Matyi,
Nagy hordóhoz ő kis Szatyi.
Egész Biharmegye rí,
Hogy nincs köztük Megyeri,
Bár Tapolczai is Dezső,
Megyeritől messzi eső.
A fabódé puszta itt,
Nem nevetjük Pusztait.
Bár mókáz Kövesi Berti,
Annyi élczet még sem ver ki.
Róth bácsi nagy búsan áll,
Nincs mellette Gyula Gál;
Ha nézi is néha Bódit,
Ez már ütet meg nem bódit.
Nőknek látnánk hadait,
Ha hallanák Hadait
Bárha csinos gyerek Dajka,
Mégsem sokkal több a dajka.
Csicsónénak vére forr is,
Hogy van egy uj szinész Fóris,
Ha látja is délczeg Péchyt,
Nem követi a lépésit.
Szakácsné most egyse lányos,
Nem cassir Makróczy János.
Habár finom ember Gonda,
Kissé fanyar, mint a gomba.
A vivókard rozsdás, földes,
Nem forgatja mérges Földes,
Ámde fenegyerek Rózsa,
Ő duellál korbácsolva.
Panaszokból egész lista,
Kápolnai tenorista.
Habár jól énekel Kozma,
Érzik hangján fenn a kozma.
Sok legénynek nagy a kára;
Nem mosolyg rá Küry Klára;
Mert Jancsovits fagyos hideg,
Szivét talán dér csipte meg?
Busan susog az ákáczfa,
Hunyaditól nem jön tárcza
Az üvegben sok a tinta,
Nem fogyasztja Sipos Linka.
Rosz idő jár rüsre, flóhrra,
Nem veszi Örley Flóra
És a kicsi Vadnay.
A pénzt szűken adja ki.
Csirke hiába van hízva,
Nem eszi Szerémi Géza.
Bár itt is van Török Irma,
Lapot kellner sirva ír ma.
Sok legényt a hideg leli,
Hogy mért nincs itt a kis Deli.
És bár szeretik Tárnokit,
Mégis sok ember károg itt;
Kóser is tréflit lehel,
Hogy nincs köztük Láng Etel.
Madám Gondát sokan nézik,
A komikum hol van? kérdik.
Kis diákot bánat lepi,
Hogy távol van Farkas Pepi;
Bár szebb is Dorogi Laura,

De kissé pisze az óra.
Zeneértő fülét bántja,
Hogy kórust nem hall, csak látja.
Izidor bár mást akar,
Mégsem elég szép a kar.
Kritikus majd kit ró itt,
Hogy nem látja Ditróit
S ha zengi is Aradit,
Nem sok babért arat itt.
De kiszárdt már a gége ;
A kínrímnek legyen vége.
Nem is tud már tovább szólni
Tisztelettel :

Schnóbel Kóbi,

Az urvacsora.

Jaj Iczik ur sietek már; mindjárt kilencz óra; be kell fogni; viszem a nagyságos urat úrvacsorára.

Jánas! Mitsada ustuba beszid az? engemet ne balanditson: talán csok van esze a nodságos órnak, hogy *reggel* nem eszik *votsorát.*

Winkler Lajos tanár urho.

Tisztelt tanár ur megver a tatám
És lekváros kenyeret nem ad a mamám :
Mert ön nekem szekundát adott,
Még pedig nem egyet, hanem hatot.
Hogy menjek haza? kérem mondja meg,
Egész valóm remeg, reszketek.
Óh ha érezné tanár ur ezt a kint ;
Vizsgára bocsátna engemet megint
És jelest adna mindenből nekem,
Nem keseritené meg az életem.
Óh tanár ur! hízlalja meg az ég,
Ne legyen szive hideg, mint a jég!
Könyörüljön rajtam, hogyha lelke van,
Mert én biz' Isten, elvesztem magam
S hogyha most egyszer a pardont megadja ;
Rögtön előfizetek a Nagyváradra.

Tintás Jóska
polgári tanuló.

TÖRVÉNYSZÉKI CSARNOK.

Biró ór khüvetelem hodj engemet ne szólitson perdű, khüvetelem, hodj velem ne garambáskodjon ; khüvetelem, hodj engemet ne nevezzen randjas gazembernek; megvan nekem a tisztessiges tsholádi nevem : a Knófelbaum.

Mit; te még henczegsz ?

Henczegek hát; jussom van hozzá ! Én ide haza vadjok ; itt nüttem fel a thürvénszéknél; a totámat is ebben az odvarban okasztották fel és jobban ismeri a Knófelbaum nevet az egisz vármedje, mint a biró ór tsholadját. Joszt! csak ozir is ógy van !

Phünktüm !

Hozzá.

Kisasszony ! az égre kérem,
Ne csimpaszkodjék ugy belém,
Mert lássa vérem forr, buzog
És csiklandós is vagyok én.
Nagy sujt emelni nem birok;
Egész elzsibbadt a karom
És hogyha eltalálna esni
Szétzúzna engem, angyalom!

V.

Falusi történet.

Szól az utczán a muzsika,
Körösparton mos Zsuzsika ;
Oda megy hozzá a legény ;
Zsuzsi, tovább sujkol szegény.
Addig addig sujkolt szegény,
Mig megpuhult a bús legény.

*

Elhallgatott a muzsika,
Haza ballagott Zsuzsika
És alig egy hónap mulva,
Főkötőben sujkolt ujra.

L.

A különbség.

Ah ez a szinésznő a nemzet pacsirtája !

Csak azt a különbség édes barátom, hogy ennek a pacsirtának a *tolla* nem fakó, hanem ezrekbe kerül az udvarlóknak,

1892.

A szerkesztő postája.

G. K. (Helyben). Elég volt; nem kérünk belőle. — **S. H.** (Budapest.) Borzalmas vers, iszonyu rimek. A mások elrettentésére közöljük ezt a legjobban csengő strófát:

Vigan élek Budapesten,
Amde a járdán elestem,
Meglátta ezt az én babám;
Sohase néz többet reám
Azt mondja,
Csuhajja!
Ha nem nézel nem búsulok
Azért nekem nem lesz bajom
Élek tovább, mint ezután
S fel nem bukok én az utczán
Csuhajja!
Ihajja!

Na hallja, ez már igazán remek alkotás. — **Schnóbel Kóbi.** Kivánsága szerint cselekedtünk. Üdv!

HIRDETÉSEK.

Van szerencsém a n. é. közönséget tisztelettel értesiteni, miszerint

PLESS VILMOS
cs. és k. udvari
kalap-gyáros
és udvari szállitó gyártmányainak
egyedüli raktárát
megkaptam. A nevezett világhirü czég általánosan elismert ujdonságai
mindenféle kalapokban
üzletemben mérsékelt és határozott árak mellett kaphatók.

Nevezett czég gyártmányairól, u. m. kifogástalan minőség és valódi szintartóságért

jótállást vállalunk.

Minden «**Pless**»-féle kalap a fenti czég védjegyével van ellátva.

A n. é. közönségnek magamat becses pártfogásába ajánlva, vagyok

kiváló tisztelettel

Schönberg Miksa,
Fő-utcza, Bémer-tér.

Előfizetési felhivás.

Itt van a hónap eleje!
Ömlik a pénz a hivatalnoki zsebbe.
Jóizü a »**Bagoly**« pecsenyéje, ajánljuk azt früstökre, ebédre.
Nem is nagyon drága s a mi fő, nem olyan, mint a Samu nadrága, hanem folyton víg, bohó; idegen tollat nem lopó.
Azért tehát előre! Vegyen mindenki belőle.
Oh jöjj keblünkre te dicső előfizető; mert ha elérkezik a holnap vége, kevesebb lesz a pénz, ezt állitja az égre

a „**Bagoly**“ szerkesztősége.

SCHÜCH JÓZSEF vendéglős
a „NEMZETI SZÁLLODA“ bérlője
ajánlja a n. é. közönségnek
jól berendezett vendégszobáit,
jutányos árak és pontos kiszolgálás mellett.

BODÁNSZKY LIPÓT kocsigyártó

NAGYVÁRADON, Apácza-utcza (saját ház).

KÉSZ UJ KOCSIK NAGY RAKTÁRA.

Vagyok bátor nagy raktáramat kész **uj kocsikkal** és pedig

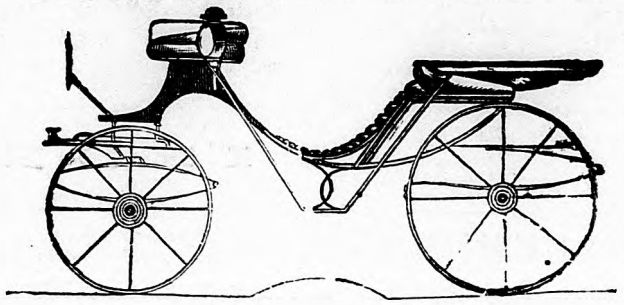

nyitott, fedeles, ruganyos és ruganyelkülli,

tartós, erős szerkezetü, csinos formáju s szép kiállitásu **kocsijaimat** a mélyen tisztelt közönség becses figyelmébe ajánlani.

Kocsijavitásokat és megrendeléseket,

kerékgyártó, kovács, fényező és sattler

munkára nézve ezután is elvállalok s saját műhelyeimben gyorsan, jutányosan és pontosan foganatositok.

Teljes tisztelettel

BODÁNSZKY LIPÓT,
kocsigyártó.

KALENDA JÁNOS

műipar-áru raktárában

Nagyváradon, Szt-László-tér

legjutányosabban beszerezhetők:

UTI-LÁDÁK, BŐRÖNDÖK mindennemü utazási czikkek, továbbá **Vadász-fegyverek** és **revolverek,** angol disznóbőr **nyergek** és **lovagló-kellékek,** ugyszintén **gyermek kocsi-bölcsők,** Adler-féle **tajték-pipák, pénz-** és **szivartárczák, sétabotok, kalapok, nyakkendők.**

Alkalmi ajándék tárgyak és gyermekjátékok legnagyobb választékban.

10

LANG JÓZSEF

Nagyváradon, Olaszi, Uri-utcza, Hügel-ház

ajánlja a mélyen tisztelt közönségnek

könyvnyomdáját

nyomtatványok leggyorsabb és jutányos áron elkészitésére.

Továbbá előfizetésre ajánlja

„NAGYVÁRAD"

czimü politikai napilapját, mely független irányu és a legolcsóbb helyi lap.

Lang József nyomdája Nagyvárad.